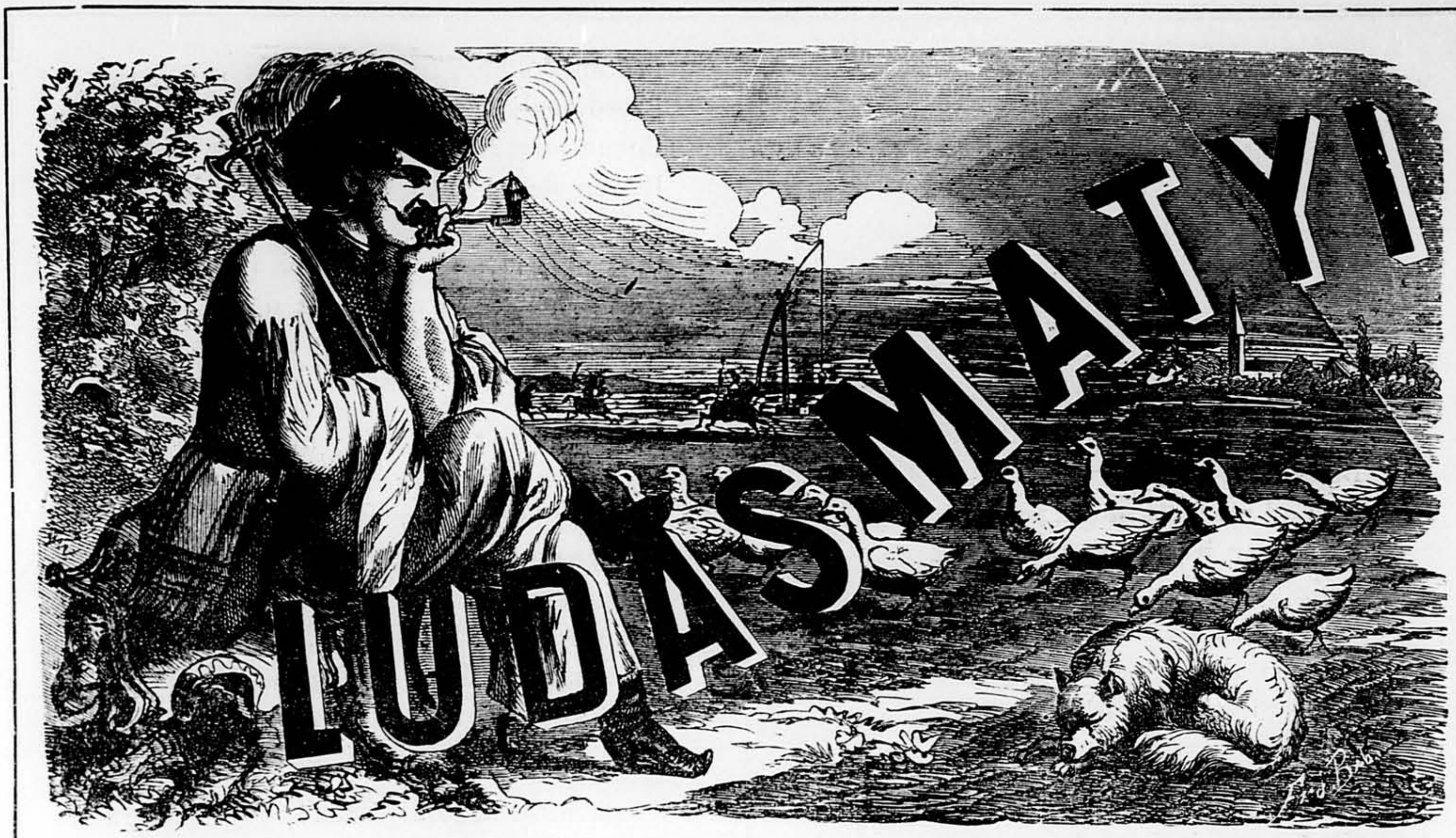

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA Városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, december 18. 1870. 51. szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

!!!Karácsonyi és ujévi ajándékot Matyinak!!!

Tisztelt publikum! tetszik tudni, hogy ez a Ludas Matyi olyan bolondos egy ficzkó, akár van kedve, akár nincs, még is mindig jó arczot vág a nemes publikum mulattatására; nem érdemli e hát meg, hogy az érdemes publikum neki is szerezzen már egyszer egy kis jó napot? De meg ám. KARÁCSONYI ÉS UJÉVI AJÁNDÉK fejében tehát tessék prenumerálni a Ludas Matyira, mert a ki elő nem fizet, az előttem mind Döbrögi!

A stóla 3 hóra 1 frt 50 kr. — félévre 3 frt — egy évre rongyos 6 frt.

☞ Más előfizetési felhivást ne tessék várni, mivel oeconomiai szempontból nem küldünk. ☜

Az előfizetés postai utalványon vagy bérmentes levelekben küldendő: Pest, városháztér 6. sz. alá.

Ludas Matyi.

Hm! már megint...

Hm! már megint elkezdették
A sokszor pengetett nótát:
Hogy Kuhn uram lemond, — le, hogy ha
Nem kaphatja be a kvótát!
Kormánylapok gyakran hirdetik:
Hogy ekkor — majd akkor-mond — le,
Most ez, majd amaz lenne az ok...
Mikor elmondja hogy: vále!!!

Hát csak hadd mondjon, — a mit ő tett
És tesz, — más is megteheti,
Csak kép kell hozzá! — Azt a sok pénzt
Utódja is felveheti!
Deák uram mamelukk hada
Mindig megadj' a póthitelt,
Mely ellen — mint mondám — nem találsz
Istenhez se fellebbvitelt!

Határőrvidék erdejének
Árát más is felveheti,
Sőt még többet, — mert Franzl tyatya
Bizonyosan od' engedi!
Habár jog, s minden törvény szerint
Egyátalán minket illet,
Szólj csak egyet, a szavazó gép
Jogodról rögtön lebillent!

Wenzl s Werndl hátultöltőit
Beszerezni nem nagy virtus,
Hisz ad rá pénzt eleget az a
Kétszer hatvan dolegatyus,
Nadrág, bakancs, köpönyeg és mást
Elég bőven szállít Szkéne,
Hogyha akad is néha panasz,
Azt emliteni se kéne!

Ha berukkolnak gyermekeink
Közösügyes hadsereghez,
Gyönyörüség elnézni, milyen
Öltözködést visznek véghez:
Egyik gatyába megy raportra —
S a mezítláb czipőt kapja,
Legtöbb abb' a ruhába szolgál,
A mit vett neki az apja!

Szegény tót baka! szür trítyídbe
Furcsán nézhetsz Kuhn uramra,
S méltán mondhadd eme tréfaszót:
Kevíl vagyom nadragumra,
Fehér ruhád nincs? hisz az se baj.
Ládd! a költség mindenkép sok,
Igy nem lészsz magad, benned bőven
Megteremnek a lakosok.

Prófunt komisz, repedt a nyereg,
Ezredesek káromkodnak, —
Ugyan mért? a dolegatyusok
Hiszen eleget megadnak!
Érjétek be. — Több rátok nem jut,
Csak a fele, — vagy harmadja,
Hisz amit megvesz méreg drágán,
Potom áron meg eladja!

Kétszázhatvanöt forint egy ló!
Igy adják a liferánsok,
De hogy ha az állam adja el,
Hatvanhatot kap, s ez már sok!
Pedig valami hatezeret
Kuhn uram bizony eladott,
Pusztán azért, hogy ne fogyasszák
A közös szénát s abrakot!!!

Ne számítsd ki jó atyámfia!
Hogy a veszteség mi leve,
Csak ebből is, mert bizony mondom,
Hogy elönt tőle az epe!
Jőjjenek az ezredek haza,
— Itt a pénz — minden esetre, —
Meg is történt, átsétált egyik
Budáról a hidon Pestre!

Nem jó volt számítva a puska!
Kiirja a Ludas Matyi,
Nesze! 400 forint az ára,
Meg egy esztendei dutyi!!!
Hát még!... no de nem irom tovább,
Elég a jóból ennyi is!
Hisz átláthatja minden ember
Tudná ezt piczi Pista is!

Ne emlegessétek tehátlan
Oly sokat, hogy lemond, elmegy, —
Megy, vagy marad, más lesz avagy Ő,
A füzetség ugyis mindegy!
A milliók megadásával,
Deák ujra babért arat!
A teher ugy se könnyebbedik,
Setzko jedno! megy vagy marad!!!

Nagy Bőgős.

Gergely urambátyám méltó kifakadásai.

„No, én ugyan zsákban macskát vettem!“ Képzeljék csak, — soha se jártam igy! — Hát prénumeráltam a „Magyarország s Nagyvilágra.“

No — mondok — szép képes ujság, meg érdekes is, jó lesz a gyermekeimnek, majd gyönyörködhetnek benne a téli estéken: osztán meg a melléklapja a „Pesti Hetilap“ balpárti szinezetü, becsületes, szabadelvü ujság. — Mog is voltam elégedve; — a „Hetilap“ jól odaoda mondogatott a kormánynak s mamelukjainak.

De hát egyszer csak olvasom, hogy a Deutsch-féle nyomda-társaság elcsapta a régi szerkesztöt, aztán a Tökszem Jankót, Ágravaló urat tette meg szerkesztőnek. Hát a „Pesti Hetilap“ helyett jött aztán a „Kákai Aranyos heti krónikája“ — hát a ki adta, ez meg nem tud egyebet, csak a kormányt dicsérni és az ellenzéket szidni, hogy aranyoznák meg a száját bölcső-aranynyal!

Ez valóságos csalás! Balpárti lapra prenumerál az ember, aztán pecsovics lapot küldenek. — Már nem tom, ha a Matyira vagy a Népszavára prenumerálok, nem járok-e ugy, hogy egyszer csak a Népszava helyett küldik a Hirmondót, — a Matyi helyett meg a Jankót? tán elkeseredett atyafi — hijába! igaz az hogy minden ur hunczfut, — én ugyan az urat nem ösmerem, de az ur is ur, és megkövetem alássan az ur is hunczfut!“

A sötét terem.

Huh be sötét ez a terem,
Kik vannak bent, mit csinálnak?
Miért nem gyujtanak gyertyát
Hisz igy ördögöt sem látnak.

Csitt es hallga! — E teremben
Székel a delegatió. —
Most szavaznak . . . Minister ur . . .
Itt van — költsd el — négy millió.

Delegatus uraimék
Azért nem gyujtottak gyertyát
Hogy meg ne lehessen látni,
Arczukon a szégyen pirját.

Kis Bőgős.

Adomák.

„Hogy történthetett az, hogy megbukott a kelmetek követjelöltje?“ — kérdé a v—i baloldali választó szürös polgártársat egy uri egyéniség — hiszen a földmüvelők mind a pártján állottak?

„Hât csakugy uram, hogy a kaputrékos uri emberek minden fortélyt elkövettek ellenünk. — Mert hát — folytatá sohajtva a követjelöltje buk-

* * *

No biró uram — kérdé a megyei esküdt egy adóexecutio alkalmával a k—i birót — mikor volt jobb világ most-e vagy hajdan!“

„Hja! tekintetes uram“ — felel a biró — „csak jobban ment a sor régen mint most. — Mert lássa kegyelmed, mikor én még legény voltam akkor az volt a nóta hogy: „Van neki, van neki, van“. — Később aztán az lett a nóta hogy: „ha nincs neki, majd lesz neki!“ — de mióta Deák Ferencz ezt a közösnyügös alkotmányt kitalálta, azóta mindenki azt danolja hogy: „Jaj de fáj!“

Hasli Muzes thodomángyos phulitikalis és khültüi levele.

Motto:

Emlékhezzönk rigiekrül:
Szubvenczius leginekrül,
Phálfi, Khumucsi Juzsefrül,
S Bursszem Jankhu szemthelenrül.

Matyhi leben!

Minden idü thájban vulthak nogyszerü eseméngyek, a mellekhet thodomángyos emberek nevezthek — bepokhálisoknak.

Illen bephukhálusudutt eseméngyrül fogok én mastand a nogy khüzünséget irthesithetni, mell khüvetkhezik a numeru egyezernyulczszázhetvenegyödik évi eszthendüre.

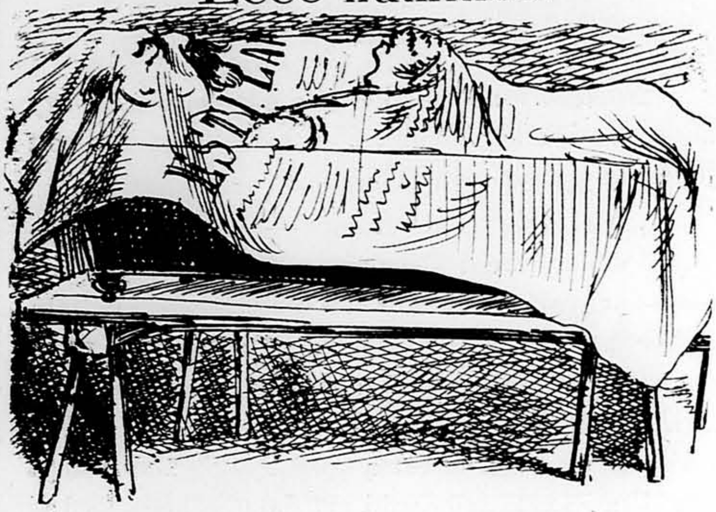
De hodj világusságba hozhassak és mentöl inkhább rüviditsek az én dolgát, hát szólom hamarjában az áltholom fülvett trágyárul . . . vadj akharuk mundani thárgyárul.

Ulvastham „Vürüs khünvet“ mellet Bajszt ori oraság khi adtu, és phulithikhális dulgukrul irtha, melben asztat mongya a her von gráf: hodj thitkhus khiodásukra delegáczhiothul megszhavazutt ütszázezer furinthul, jüvüre százhorminczezer furinthut — mellet sajthu veszthegetésre szánthák — lefugnak vunni. Levunnak phedig aszthat azirt, mivel thapaszthalnak asztat hodj madjar baluldali sojthu jegén khificzhomitoni — — nem lehet.

Suha se nem szulta még „Vürüs khünv“ bülcshebben és igózságusabban, és suha se nem nyojthotta nagyobb alkalmatusságát arra, hodj három ojsági laphuk

szerkhesztő oraságait a szobvenczíu otháni állaphutakban lephingálván — még az idü theljessége elütt jú elüre — a nogy érdemü khüzünségnek bemotassak és mongyak:

Ecce humines.

Khi vultham, mi vultham? todhat asztat bárki:
Thullamat eladutt iro, khurmángy phárti;
De mert szobvenczhium napja mával launyt le,
„Dolores infernis -- cirkhüm dederünt me.“

Én is íru vultham míg a fharum birtham,
Nogy hejehojjával a „H i r d u n g u t“ irtham;

De hodj szobvenczhium elesett, hát bizun —
Sovikszhus skatula lett kholomárisum.

Mindig munthan én aszt mogának szerkheszthülében! hodj vult a zsiduságban eccer edj khemén asszun, a mit hittak D e b u r á n a k, a mi még a khemin S i s e r á t is legyüzedelmeskhedte. és hodj van ennél még edj erüsebb menecskhe is, a mit hijják N e m e z i s n e k, s lösz idü a mikhor ez — valamennyi Bálám beszélü szho norát el fug hallgattatni.

Nem igazat mundtham? . . .
A Thükszem Jankó is eldanulhatja musthan:

Nekhem is khein gescheft az irudalumba,
S khezdi öresedni R é z i n á l a khunyha;

Azirt hodj ne nyumja engemet az éhség,
Áthal vethem fajum nogy khereskhedését.

És must thérem edjebbre.

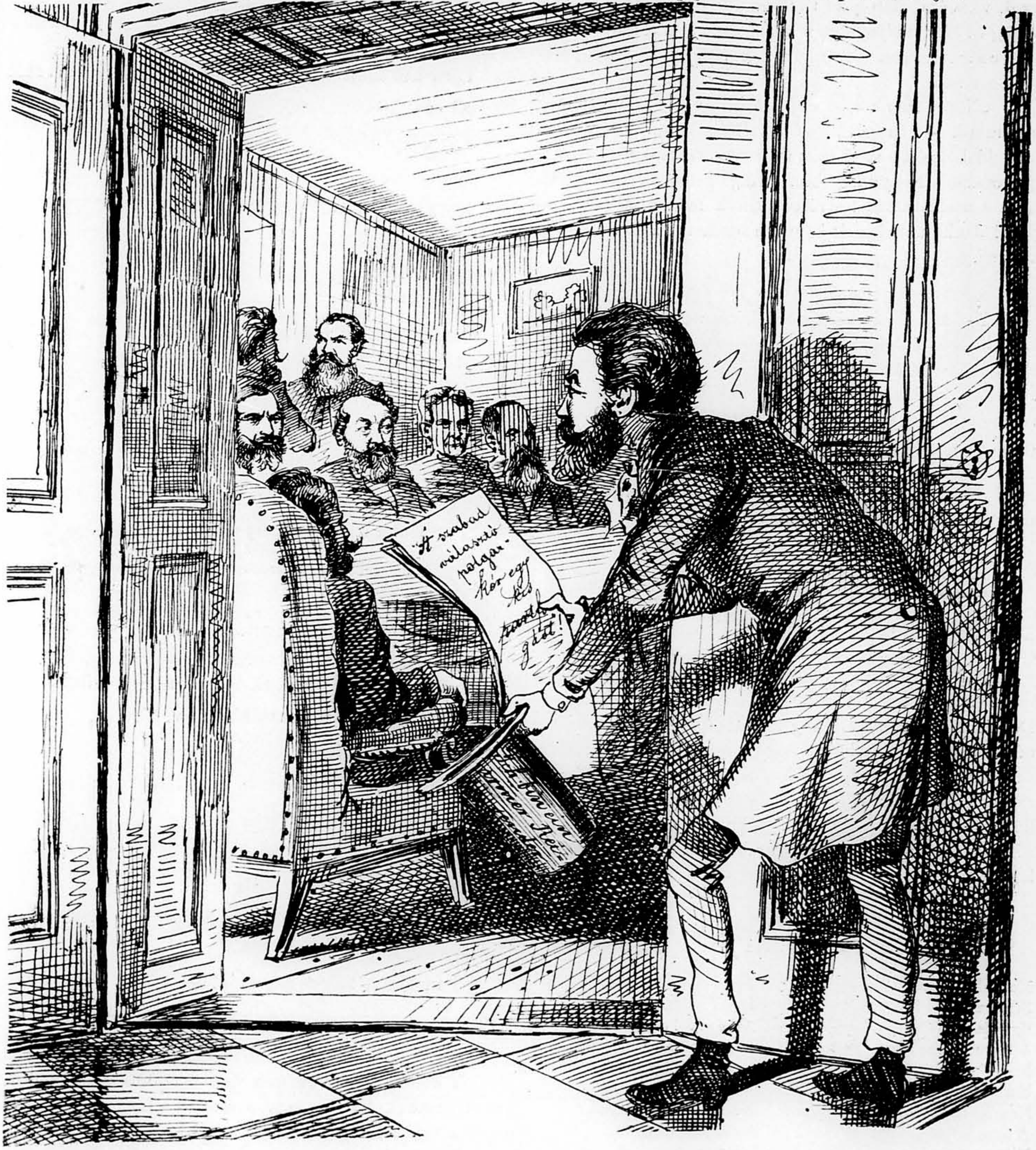
Minophában moga szerkhesztü izenthe nékhem F e r b l i Z s i g a phusthán, hodj kügyem részére edj szhip söldhüt, izenethére felelem nem nyólval, honem — a mint nem is várja — edj szhip khülthüi rigmossal ogy:

Khedves Motyhilében! nem khöldhetem nékhed
Semmi fhéle vadbul fhinum petsenyékhet:
Mert az én phuskhájam van ujan A l v i n c z i,
Khögyel nálo jubbat . . .

Hasli Mozes dixi.

Egy szegény tatár.

Tessék elhinni a teins képviselő uraknak, „jelenleg nem létezik a határozottan szabadelvü politikának irodalmi jogosultsággal biró képviselője.“

Én leszek az a fehér holló, a ki képviselni fogom a 48-as párti szabadelvüséget, csak egy kis pártfogásért esedezem.

Sziporkák.

„Miként lehetséges az — kérdé valaki egy társaságban — hogy Dr. Ágai Adolf azt igéri a „Magyarország s nagyvilág“ előfizetőinek, hogy e lap iránya az ö vezetése alatt pártatlan leend. — Hiszon Országvilág tudja, hogy Ágai Adolf a „Borszemjancsi“ szerkesztője ugyancsak veszekedik ám a jobboldal mellett.

„Nincs azon semmi csudálkozni való — jegyzé meg egy másik — Drágai Adolf a „Borszemjankó“-ban jobboldali azért, mert fizet neki érte Andrássy — a „Magyarország s Nagyvilág“-ban pedig pártatlan lesz azért, mert érte a Deutsch testvérek fognak megfizetni néki! — Szja! Jankó ur jellemét könnyen belehet ezüstel porzózni. —

* * *

II-dik József császár megkérdezte a magyar főurakat, hogy alkalmas e a magyar nyelv a kormányzásra? Ezek azt mondták, hogy nem — és ennek folytán a németet tette közigazgatási nyelvé. Azon fő uraknak se lett volna ám kár egy jó okadatlan huszonötöt a hátsó részökre verni. —

Most is ilyen formán van a sor, csakhogy nem a nyelv, hanem a hadsereg dolgában, ha a mi honatyáink mind egy akarattal csak azt mondanák, hogy:

„Nem kell nekem rekczumkerdáj hopmasir,
Ha ezt hallom a lelkem is csak ugy sir,
Mondja meg csak magyarul hogy mit akar,
Meg is érti, meg is teszi a magyar!“

aztán meg ha mind egy akarattal azt mondanák, hogy legyen magyar hadsereg, mert ez képes csak megvédeni a hazát és a trónt — hát akkor lenne is magyar hadsereg. — De hát ha egyszer a többség azt mondja, hogy nem kell, a német sógor talán bolond, hogy megosztozzék. — Hanem aztán az ilyen többség minden tagjának az illetö részére sem volna ám kár vagy huszonötöt amugy olvasatlanul kifizetni. — No de majd megadja az utókor a mi dukái nekik, valamint megadta azon jó uraknak is, kik azt mondták, hogy: „Nix Ungrisch!“

Jó nem jó

Meghidegült az idö
Fenik a nagy késeket,
Egymás után öldösik
A hizott sertéseket.
Friss pecsenye káposzta
Hurka kolbász van elég,
Nem lát semmiben hiányt
A torra hivott vendég.
Mint a tenger foly a bor,
Hej de jó a disznótor.

András gazda is leváг
Egyet malaczaiból,
Az esti lopott-at, mely
Egyik volt a javából.
Hirdongó s Ágravaló
Egymáshoz sorakozva —
Busan mennek a torra,
Imigyen sohajtozva:
„Hát ha ránk kerül a sor
Nem jó az ily disznótor.“

Kotnyeles.

A mamelukok adventi éneke.

(Ad notam: Kegyes lelkek az urat dicsérjetek.)

Mamelukok Deákot dicserjétek,
Mint a haza bölcsét ugy tiszteljetek:
Ki megszerze nékünk mindent a mi jó
Ujra köztünk van a delegatio!
Ki szabja a kvótát,
Fúj szép német nótát,
Beust, Khun, Hopfen s több osztrák;
Köszönd ezt Deáknak
A haza atyjának,
Hogy ily boldog az ország! —

Nem fizethetetlen már a deficit,
Mert pénzügyérré tették Kerkápolit,
Magára vett minden viszontagságot
Hogy kifizethesse az adósságot, —
Sohsem lesz ő bankrót,
Csinált már uj bankót,
Minőt senki nem látott
S zengjen neki ének,
Mert hozott népének
Mungó vörös nadrágot.

Ne vess meg bölcsünk továbbra is kérünk,
Légy nekünk a hongyülésen vezérünk,
Támogassad a ministeri széket
Bölcs beszéddel czáfold az ellenzéket; —
A ki oly bölcs voltál
Alkotmányt csináltál,
Közös ügyüt nyugovót, —
Add hogy majd elvégre
Jussunk dicsőségre
S kapjunk zsiros penziót! —

Kiss Bőgős, m. p.

Törökországban az örülteket, eszelősöket, bolondokat szenteknek tartja a nép, s e miatt a legnagyobb tiszteletben részesiti őket.

Kár a „Reform“-nak oda nem menni. — De ménkü nagy tiszteletben részesülne ott!

Bizonyitvány.

Hogy gróf Verebesi ö excellentiájának estélyén Móricz Pál, Várady Gábor, Mátyus Arisztid s a többi balközépi képviselö urak mindnyájan salonszerüleg- frakk- pantallon- cilinderben Tassy Miklós ur pedig quekkerben jelentek meg, s csupán csak Széky Petyi és Guthy Béni urak vétettek az illem követelt szabályai ellen, mint akik tetötöl talpig magyar öltönyökben jelentek meg, továbbá hogy a fényes publikum mulattatásánál Tökszem Jankó ur vitte a föszerepet... ezennel hivatalosan bizonyittatik.

Kladeratsch lap.
Cs. kir. miniszteri ruhatárnok.

Panasz.

Kedves okos árva Lajos!
Országunk élete bajos!?
Sokan élnek, hogy egyenek:
Sokan esznek, hogy éljenek!
Ugy megy napról napra sorsunk.
Tört paprikánk van és borsunk,
Honvédünk van akármenyi:
Lelket kék bele lehelni —
Azért nagy szükséget érzünk!
Jajt kiáltunk, nincsen pénzünk!
Oly jó pénzügyérünk vagyon
Sok adóval terhel agyon?!
Nagy kölcsönre van csak gondja,
Azzal mit tesz: csak ö tudja,
Követeknek meg nem mondja

Cantate a pesti boulevárd felett.

Csernatoni: Jósefváros! de szép város...
Noha egy kevéssé sáros,
Azért kell a boulevárd
Hogy ne tapodjuk a sárt.

Irányi: Már barátom Cserna Tóni
Nem kell a nyakunkra tolni,
Minek nekünk boulevárd
Hogy megszavazzuk... ne várd.

Csernatoni: Már én biz meg szavazom,
Sétálni megyek azon...
A kik meg nem szavazzák,
Csak is áldemokraták.

Vukovits: Nincs pazarolni való
Pénzünk, roppant az adó.
A népet ne terheljük
Elég nekik a terhük.

Tisza: Ha Simonyi opponál
Az insinuatio...
Nekem is zsebemben az
Adó executio.
Még is ha rajtam állna
Ezt a boulevardot én...
Saját enérdekemben
Egészen Gesztig vinném

Csiky: Az osztég már egy kissé
Furcsa „kanyar“ ut lenne,
A delegatió majd
Rajta el is tévedne.
Nem kell nekünk „kanyar“ ut
Legjobb az egyenes ut.

Helfy: Jó lesz nekünk vigyáznunk
Valahogy ugy ne járjunk:
Fenn az ernyö nincsen kas.
Boulevárd s üres has.

Korizmits: A boulevárd nekem kell
Kapum elött megyen el,
„Elállok mert azt hinnék
Hogy ez az ut érdekel.

Madarász: Ó Tóni! Csernátóni!
„Tudom a dolgaidat...
Te sem hideg sem meleg
Sem pedig mokra nem vagy.
A boulevard nem is megy
Keresztül Jósefstadton...
Ezért aztán követ sem
Lész jövöre mondhatom.

!!! Szives kérelem !!!

— *a Ludas Matyi dolgozó társaihoz.* —

Tapasztalván hogy ti édes fiaim, a mi mérges ellenségünket, azt a gazdagok asztaláról lehulló morzsalékokkal élösködö Borszem Jankót különféle nevekkel illetitek: ezennel komolyan kötelességtekké teszszük, 's meghagyjuk, hogy nevezettet az öt legjobban megilletö Tök Jankó néven nevezzétek, a melyre is mi keresz...... akarjuk mondani metéltük környül! Tehát: Tökjankó, tökjankóior, tökjankóinimus!

Nagy Bögös mk.
a Ludas Matyi tiszti poétája.
ellenjegyezte
Kis Bögös m k.
confivionatus Ántirajnerista.

A pokol szentháromsága.

Alle gute Dinge sind drei!
Görgey Arthur el innén!
Nem vagy te már a legnagyobb?
Túlhágott már rajtad Bazén!
Napoleon! és ép azér'
Nem vagy te már a legnagyobb!

Mennyi átok szállt fejedre!
És most : más lépett helyedre.
Nem vagy te már a legnagyobb!
Láttunk nagyobb honáru'ást, —
A tiednél : s ép ezért lásd:
Nem lehetsz te a legnagyobb.

Azért ne hidd hogy örülünk:
Csak könnyüt látnál körülünk,
Könnyüt a szent szabadságért!
Mely mindenütt letiporva —
Áldozatként dől a porba:
Egyedül csak a gazságért.

Egyedül csak ti értetek,
Oh! ti ahhoz jól értetek!
Napoleon! Görgey és
Bazén! ti vagytok a pokol-
Szentháromsága. Bár a hol:
Érne el a kinszenvedés.

Legyen a lélekismeret;
Áruló lelkednek kereszt:
Te ördögi szentháromság!
Szálljon a megöltek vére,
Mindegyiteknek fejére:
Bünötöket tán lemossák.

Elátkozta a pápa is
Lelketeket, a kis hamis:
„Napoleon : a szent lélek;
Görgey : fia Bazénnek.
Atya, fiú és szentlélek:
Pokol fenekére véled!

Janitor.

Távsürgöny.

Nápolyból Pestre: A vezuv ég.

Pestről Nápolyba: Menjek-e, hogy a tüzet eloltsam? s ha igen, azonnal különvonatra rakatom embereimet, fecskendőimet és létráimat.

Gr. Széchenyi Ödön,
a pesti önkéntes tüzoltó ármádia brigadérosa.

!!!Előfizetési felhivás!!!

!!! Kákai Aranyos handabandájára !!!

Miután a magyar kir. ministerium fizetett lótófutói nem képesek azon magas politikát illendőkép előterjeszteni, — melyről ő nagyméltósága báró Eötvös József cultus minister ur a közösügy tárgyalásakor oly brillanter szónokolt, — az én egyedüli uram és idvezitőm gróf Apponyi ő méltósága kegyes jó voltából, az én minden kormányt kiszolgált s mindig jól megfizetett tollamat a Pesti Hetilap helyett a

☛ Kákai Aranyos heti handabandájának ☚

irására s szerkesztésére árusitottam el!

A t. publikum kap minden héten egy jó nagy iv olyan valamit, a milyet még Szilágyi Sándor meg Salamon Ferkó se tudnak irni; sőt még Snasz Kari is csudálkozását fejezte ki a lap iránya felett, — szóval : tessék majd megfigyelni az A—pony(va) irodalom handabandázását.

Kákai Aranyos,
szerkesztő s iró.

Nyilatkozat.

Midőn az országgyülésen először szónokoltam — illetőleg szónokolni akartam — bele találtam sülni egy latin constructióba! — Akkor megróvtak érte kegyetlenül. Nem régiben ismét felemelvén hangomat, — egy magyar periódusból nem tudtam kikeveredni. — Ezért megint megleczkéztek. — Hogy tehát továbbra ment legyek annak kitéve miszerint a fent emlitett nyelvekbeni járatlanságomért megrovjon valaki, — ezennel kijelentem, hogy engem csak az osztrák-magyar nyelvre oktatott az én kedves papám, ki ha megharagszik majd megint összeszidja azoknak a „Krisztusát“ — a vármegye házában, — kik engem bántanak, — mint 1869-ben tevé.

Semmiczehi Ödönke,
a bivaly hör rend nagy keresztes.

Zsiga-pósta.

t. Csernátoni Ellenőr urnak: Azok az országházi padalatti distichonok, elkelnének ám a Matyinál is.

Papirrágónak: Azt akarod tán, hogy megint irjak valamit a jobboldal pártjáról?!

Karakán Marcinak: Tökjankó nagyon ususba vette a te hájszen mondásodat, — a mint láthatod nem illik szamárra bársony nyereg, — mért nem protestálsz?

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos. MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1870. Nyomatott Bartalits Imre könyvnyomdájában öt pacsirta-utcza 5 szám.